

LUCIE DRÁBKOVÉ

GIROLAMO BRUSONI A TRADICE BOCCACCIOVSKÉ NOVELY

Autorka zvolila pro svou diplomovou práci velmi náročné téma: rozhodla se zkoumat povídky barokního novelisty Girolama Brusoniho na pozadí boccacciovské tradice. Narazila přitom na skutečnost, že ani italská literární historie dosud nemá texty (a osobnosti) italského baroka bezpečně zmapovány a že dokonce v řadě případů chybějí moderní edice. To je i případ Brusoniho souboru *Novelle amorose* (1655), Autorka pracoval s benátským tiskem z roku 1463, který se nachází v krumlovské eggenberské knihovně.

Úvodní partie dosvědčují, že se autorka vážně snažila získat si obecnější přehled o kulturní situaci a institucionálních strukturách, v jejichž rámci Brusoni tvořil. Oceňuji i snahu zrekonstruovat Brusoniho životopis, jakkoli právě v tomto bodě se ukazuje, že faktografie soustředěná jednotlivými badateli není dosud zcela bezpečná (že to autorka nezakrývá, je ovšem správné). Pasáž týkající se polemiky se spisem Francesca Buoninsegniho je zbytečně nejasná, chronologie je následující: jeptiška A. Tarabottiová (1604-1652) napsala repliku (1644) na Buoninsegniho satiru proti ženské zálibě v přepychu, na Tarabottiovou reagoval Brusoni; Angelico Apro시오 (1607-1681), mnich řádu augustiniánů poustevníků, napsal repliku přímo na Buoninsegniho, v zásadě v intencích Tarabottiové (*Lo scudo di Rinaldo*, 1642). Cenné je upozornění na skutečnost, že dosud není k dispozici ani bezpečná bibliografie Brusoniho děl.

Boccaccio je samozřejmě autor, o kterém máme mnohem jistější informace. Nesouhlasil bych s tím, že v Dekameronu nelze narazit na zidealizované postavy a charaktery (21), je jich tam naopak nemálo.

Vlastní jádro práce tvoří konfrontace povídek Boccacciových a Brusoniho. Těmto kapitolám by prospěla trochu přísnější strukturace výkladu (úvodem se mísí výklady o sbírkách s rozборы prvních textů), ale analýzy jsou provedeny značně detailně. Místy by bylo

záhodno ptát se po zdrojích Boccacciova vyprávění (např. Dekameron 4, 9 – povídka je zpracováním okcitánské trobadorské legendy). Závěr mohl vyznít po mém soudu trochu odstíněněji, provedené rozbory k tomu poskytují předpoklady. Brusoni nepochybně zůstává v boccacciovském rámci, hlavní motivika je orientována eroticky, narace je plně v rukou vypravěče, který objasňuje psychologické důvody chování hrdinů, jsou tu reprodukovány situace s příslušnými dialogy. Na druhé straně autorka správně naznačuje, že Brusonimu je upřen Boccacciův dar jasného vedení zápletky (Brusoni je často poněkud chaotický a personál svých příběhu nezvládá). Pro barokní kontext je příznačná vystupňovaná fantastičnost a extrémnost některých zápletek a také jeho přetížená věta a občasné pokusy o metaforický výraz.

Cenným doplňkem jsou překlady některých textů (místy ne zcela stylisticky zvládnuté). Italština resumé je poněkud nejistá a jsou v ní chyby („gli autori *cui* avevano influenzato“, „ho caratterizzato sua vita e sue opere“ (chybějící členy), „con lo stesso modo“ místo „nello stesso modo“ apod.). Soupis literatury je vzhledem k rozsahu práce bohatý. Formálně práce není bez chyby: místy je stylisticky neobratná, občas chybí nějaká ta čárka. Ponechávám bez komentáře drobné nepřesnosti (s. 12: „pouze Benátská republika a Papežský stát si zachovaly nezávislost“ – pod domácí vládou byl ještě Janov a Modena; s. 13: „román světský“ - lépe: mondénní, společenský).

Závěrem:

Zadání bylo nepochybně splněno: vzhledem ke specifičnosti zvoleného tématu nechci na práci klást nepřiměřené požadavky. Sečtu-li klady a zápory předložené práce, hodnotím ji známkou velmi dobře.

24. 5. 2011

doc. PhDr. Jiří Pelán, Ph.D.

vedoucí práce